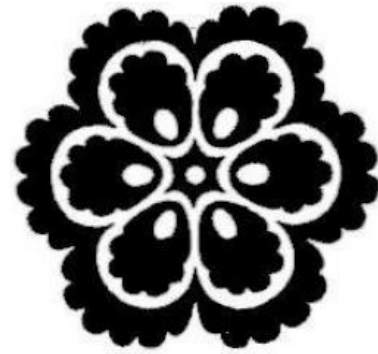

Nagyböjt IV. hete

Csütörtök

Kiv 32,7-14 ■ Jn 5,31-47

„Hogyan hihetnétek ti, akik egymást dicsőítitek, de nem keresitek azt a dicsőséget, amely Istentől származik?”

Jézus szavaiból kitűnik, hogy nem az a baj, hogy az emberben ott munkál a dicsőség vágya, hanem az, hogy ezt rossz helyen keresi, pontosabban beéri a látszatával, az igazi dicsőség utánzatával.

Az őszinte dicséret, elismerés, megbecsülés nem csupán kellemes, hanem hasznos, sőt gyakran kifejezetten szükséges is ahhoz, hogy az emberben lévő jó, értékes adományok a felszínre kerülhessenek és kibontakozhassanak. Abban a pillanatban azonban, amikor mások dicséreteiből glóriát fonunk saját fejünk köré, megakadályozzuk, hogy a jó tovább fejlődjön bennünk. Egy adott pillanatot akarunk rögzíteni, s a hírnév, tekintély fényében sűtkérezve úgy érezzük, többek vagyunk, mint azelőtt. Ez a fajta dicsőség azonban illúzió, amely szétpattan, akár a buborék, amint a halál megkerülhetetlen tényébe ütközik.

Persze, vannak, akik azt remélik, hogy műveik, tetteik által fognak örökké élni, nevük örökre fennmarad. De vajmi sovány vigasz ez akkor, ha nekik maguknak meg kell semmisülniük. Ráadásul ez a szellemi utóélet is meglehetősen bizonytalan, teljességgel ki van szolgáltatva az utókor kénye-kedvének: a félreértésnek, a meghamisításnak és végső soron a feledésnek.

Az ember, aki szíve mélyén dicsőségre vágyik, ennél többet kíván. Azt, hogy ő maga dicsőüljön meg, létezése emelkedjék magasabb szintre és teljesebben ki soha nem ismert módon. Ezért igazi dicsőség nem is lehet olyasvalami, amit a mellünkre tűznek vagy a nyakunkba akasztanak. A valódi dicsőség belülről fakad, és beragyogja fényével egész lényünket.

Ez a dicsőség csak Istentől származhat, a dicsőség Urától és mindenek Alkotójától. Ő pedig saját dicsőségéből ad részt nekünk. Abból a dicsőségből, amelyről Thomas Merton azt írja, hogy ha látnánk, mennyire nem hasonlatos ahhoz, amit mi dicsőségnek nevezünk, belehalnánk az iránta érzett szeretetbe.

**OLVASMÁNYOK
A KÖVETKEZŐ OLDALON
TALÁLHATÓK!**

4. nagybőjti hét csütörtök

OLVASMÁNY Mózes második könyvéből

Isten megkönyörül a választott népen Mózes közbenjáró imájára.

Amíg Mózes fent volt a Sínai-hegyen az Úrnál, a nép a völgyben bálványimádásra tért. Mózesnek akkor ezt parancsolta az Úr: „Indulj a völgybe, néped vétkezett, a nép, amelyet kihoztál Egyiptom földjéről.

Hamar letért az útról, melyet mutattál neki: aranyborjút csinált magának, ezt imádja, ~~őt~~ áldozatot is mutat be neki.

Azt mondogatja: »Ez a te istened, Izrael, aki kihozott téged Egyiptom földjéről.« Mózeshez így beszélt tovább az Úr: „Látom már, hogy milyen keménynyakú ez a nép; engedd, hadd gerjedjen föl ellenük haragom, hogy eltöröljem őket, és téged tegyelek nagy nemzetté!” De Mózes így kérlelte Urát, Istenét: „Uram, miért gerjedne föl haragod néped ellen, amelyet nagy hatalommal és erős kézzel kivezettél Egyiptomból? Kérlek, ne mondassák az egyiptomiak: »Csalárdul kivitte, hogy megölje a hegyekben, és eltörölje őket a föld színéről.«

Szűnjék meg haragod, és bocsásd meg néped gonoszságát! Emlékezzél Ábrahámra, Izsákra és Jákobra, a te szolgálóidra, akiknek önmagadra megesküdve megígérted: »Magsokasítom ivadékodat, mint az ég csillagait, és az egész földet, amelyről szóltam, utódaidnak adom, hogy az övék legyen örökre!«

Ezek után megengesztelődött az Úr, és nem hajtotta végre azt a büntést, amelyet népe ellen elhatározott. Ez az Isten ígéje.

Kiv 32,7-14

VÁLASZOS ZSOLTÁR

Válasz: **Gondolj ránk, Urunk, * mivel szereted népedet!** (4a. vers.)

Előénekes: Hóreb hegyénél aranyborjút öntöttek, * és leborultak a faragott bálvány előtt.

Fölcserélték a dicsőséges Istent * a fület legelő borjú képével.

Hívek: Gondolj ránk, Urunk, * mivel szereted népedet!

E: Elfeledték Istent, aki megmentette őket, * aki Egyiptomban nagy csodákat művelt.

Csodajeleket Kám földjén, * a Vörös-tengernél félelmetes dolgokat.

H: Gondolj ránk, Urunk, * mivel szereted népedet!

E: Már arra gondolt, hogy eltörli őket, * ha nem lett volna Mózes, akit kiválasztott.

Ám ő résen állt színe előtt, hogy elfordítsa az Úr haragját, * nehogy elpusztítsa őket.

H: Gondolj ránk, Urunk, * mivel szereted népedet!

Zsolt 105,19-20.21-22.23

EVANGÉLIUM ELŐTTI VERS

Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte, * hogy örökké éljen minden őbenne hívő. Jn 3,16 – 1 D².
tónus.

† EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

Mózes lesz a vádlójuk azoknak, akik nem hisznek Krisztusban.

Egy alkalommal Jézus ezeket mondta a zsidóknak:

„Ha én tanúskodom önmagamról, a saját tanúskodásom keveset ér. Más tanúskodik rólam, (az Atya), és én tudom, hogy igaz az ő tanúsága, amelyet rólam tesz.

Ti (Keresztelő) Jánoshoz fordultatok, és ő tanúságot tett az igazságról. Nekem azonban nincs szükségem emberi tanúságra. Ezeket azért mondom, hogy üdvözüljete. Egő és világító fény volt János, de ti csak ideig-óráig akartatok az ő fényében gyönyörködni.

Meltemmel nagyobb bizonyítékok szólnak, mint János tanúskodása: az én tetteim, amelyeket az Atya akaratából cselekedtem. Azok bizonyítják, hogy az Atya küldött engem.

Tehát maga az Atya, aki küldött engem, ő tett tanúságot meltemmel. Ti viszont sem szavát nem hallottátok, sem arcát nem

láttatok. De még igéje sem marad bennetek, mert nem hisztek abban, akit ő küldött.

Vizsgáljátok meg az írásokat, hiszen azt tartjátok, hogy általuk nyertek örök életet! Éppen az írások tanúskodnak mellettem. Ti mégsem akartok hozzám jönni, hogy elnyerjétek az (örök) életet.

Emberektől nem fogadok el dicsőítést. Ismerlek titeket. Tudom, hogy nincs még bennetek az Isten szeretete. Én Atyám nevében jöttem, de nem fogadtatok el. Majd ha más valaki a saját nevében jön, azt elfogadjátok. Hogyan hihetnétek ti, akik egymást dicsőítitek, de nem keresitek azt a dicsőséget, amely Istentől származik?

Ne gondoljátok, hogy én leszek a ti vádlótok az Atyánál. A ti vádlótok Mózes lesz, akiben pedig reménykedtek. Ha hinnétek Mózesnek, nekem is hinnétek, hiszen ő rólam írt. Ha azonban az ő írásainak nem hisztek, hogyan hinnétek az én tanításomnak?”

Ezek az evangélium igéi.

Jn 5,31-47

EGYETEMES KÖNYÖRGÉSEK

Nagyböjt köznapjaira II.

Pap: Testvéreim! Kérjük mennyei Atyánkat, hogy a nagyböjti szent időben készségesen hallgassuk az ő szavát, és azt meg is valósítsuk életünkkel!

Lektor: 1. Az evangélium világossága űzze ki az emberek szívéből a bűn sötéttségét!

Hívek: Kérünk téged, hallgass meg minket!

2. Megváltónk jósága és emberszeretete az Egyházon keresztül áradjon ki az egész világra!

Hívek: Kérünk téged...

3. Krisztus békéje szüntesse meg a népek közötti gyűlölködést és viszálykodást, hogy a nemzetek békében munkálkodhassanak!

Hívek: Kérünk téged...

4. A nagyböjti szentbeszédtek szítsák fel a hívekben a bűnbánat és a megtérés kegyelmét!

Hívek: Kérünk téged...

5. A kegyelem ereje segítsen minket, hogy a kísértéseknek mindenkor ellenálljunk és a jóban állhatatosan megmaradjunk!

Hívek: Kérünk téged...

Pap: Mindenható, örök Isten, irgalom Atyja! Fordulj felénk jóságosan, amikor bűnbánattal és bizalommal közeledünk hozzád, és újítsd meg kegyelmedet népedben. Krisztus, a mi Urunk által.

Hívek: Ámen.